

Tionde söndagen efter trefaldighet - Årg3 - Nådens gåvor

Bidrag från Anna Sophia Bonde

Två saker som kännetecknar människan är högmod och dåligt minne. Dessa två saker i kombination blir ofta, visar många bibeltexter, förödande för hennes vandring tillsammans med Gud. När hon inte lyssnar kommer hon allt längre bort från Gud - och kan sedan anklaga Honom för att det går henne illa!

I dagens gammaltestamentliga text försäkras folket inför den åldrande Josua "Aldrig någonsin skall vi överge Herren och tjäna andra gudar. Herren är vår Gud." Säkert tror de att de menar vad de säger. Just i den stunden känns det så. Men Gud vet och Josua vet att den mänskliga tvärsäkerheten inte är särskilt stabil. Rätt som det är kommer folket att bagatellisera den fara som de främmande folken utgör, rätt som det är kommer de att ha glömt vem det är som leder dem och få för sig att de klarar sig ganska bra på egen hand.

Församlingen i Korint hade också ganska gott självförtroende. De var stolta över de framsteg de gjort och kände sig allmänt betydelsefulla. Detsamma gällde, några år tidigare, Jesu första lärjungar, de tävlar sinsemellan, som hundvalpar, om vem som är störst, bäst och vackrast.

De är hängivna - men glömmer fort det Jesus har sagt, varför Han måste påminna dem. Den som är minst av er alla, han är sto

Vårt högmod och dåliga minne gör att vi ständigt glömmer bort vad Gud gjort för oss och istället förstör betydelsen av våra egna ansträngningar. När Paulus undervisar korintierna om Andens gåvor har han flera syften. Han vill få dem att uppskatta varandra och inse att de behöver varandra - precis som i symfoniorkestern bastuban och piccolaflöjten måste kunna samarbeta och se värdet hos den andre, om dirigenten ska kunna förmedla det Han vill.

Paulus vill berätta om allt det fantastiska som Anden vill förmedla till församlingen, vilka skatter kyrkan har tillgång till. Men han vill framför allt visa oss att alla tillgångar vi har i församlingen, ja, hela vårt liv - som individer och gemenskap - är gåvor från Gud. Gåvor av nåd. Vi kan inte ta ett enda andetag utan att Han ger oss det. Det är lite skrämmande att vara så beroende av Någon som är så annorlunda och oförutsägbar.

Israels barn fick manna i öknen. De fick precis så mycket de behövde, dag för dag. Det blev till slut outhärdligt för dem. De ville planera och kontrollera, kanske sätta igång en liten affärsrörelse. Vi är inte särskilt annorlunda. Mycket av vårt liv går ut på att planera för morgondagen, att investera i trygghet och förutsägbarhet.

Men vi tvingas gång på gång återkomma till följande: Gud vill att vi ska acceptera vårt beroende av Honom. Det är när vi gör det som Han kan leda oss dit Han vill. När vi tror att vi klarar oss själva och det är business as usual, då kommer Gud att dra sig tillbaka.

Men när vi vågar erkänna att vi är beroende, då kan Gud leda oss vidare, steg för steg. Vi kanske inte får den överblick och framförhållning som vi tycker vore önskvärd. Vi kanske får stå ut med en hel del församlingsmedlemmar som vi inte tycker verkar spela någon viktig roll i Guds orkester. Det kanske kommer att ta sin lilla tid innan vi själva kommer underfund med vilken tanke dirigenten har med just oss. Men att det finns en sådan tanke kan vi vara alldeles säkra på.